

Publicerad 2006-01-16 12:53 av Thorgal

En text jag skrev för några dagar sedan, bara rätt upp och ner. Därför är den ju lite haltande här och där. Men jag är inte så mycket för att ändra dikter, om de inte är väldigt speciella, utan de får vara som de är för att fånga ögonblicket de skrevs...

Ygdrasil

Hon sträcker sina grenar mot det ändlösa allt

Hon står stadigt på sin grund

Sedan urminnes tider är det hon

Som bildar jorden rund

Stolt och stark har hon stått där

Skyddat oss, närt oss i sitt trygga sköte

Och jag vet att den dag jag dör

Väntas i hennes krona ett sällsamt möte

I barkens skrovligheter och hålor

Har vi gjort oss vår egen värld

Jag tror knappast du längre minns

Att det är hon som håller dig närd

Runt hennes fötter virvlar otyg

Men där frodas även gott

Men än en gång så fasas jag

Att detta snart är minnen blott

Det folk som en gång älskat dig

Har valt att sätta tron till annat

De skövlar, våldtar, bränner dig

Det gör mig illa, så förbannat

Det finns dock dem

Som fortfarande tror

På de sällsamma krafter

Som i dina grenar bor

Asar, Gudar, Otyg och troll

Makter och magi

Vi kommer alltid finnas

Som ser sanningen däri

Din krona ett hem åt gudar

Dina rötter åt vishet och öde
Nornorna spinner alltjämt sina trådar
Spinner den levande, klipper den döde

Jag kommer aldrig att sluta tro
Jag kommer aldrig sluta drömma
Jag kommer alltid veta det rätta
Jag kommer aldrig glömma

Du såg mig födas
Du ska en gång se mig dö
Du har alltid värnat mig
Fått mig växa såsom ett frö

Jag hyllar dig du mäktiga
Du stolta stam, mitt hem
Jag känner din styrka genom mig
Som en eld genom blod och lem

Yggdrasil, ditt namn skall ljuda
Ditt namn skall höras än en gång
I Naturen där jag känner dig bäst
Skall sjungas hyllningens sång

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Thorgal med Poeter.se id #5177 innehar upphovsrätten